

Jenny Hanová

Gladoušek

COO
BOO

Sladoušek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Jenny Hanová
Sladoušek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Šladoušek

Jenny Hanová

Sladkoušek

COO
BOO

Mámě, tátovi, babičce a sestřičce

kapitola 1

Je pozdní letní odpoledne, těsně před západem slunce. Naše oblíbená část dne. Jíme třešňové nanuky, triko se mi lepí na záda, ruce mám rozpálené a ulepené, rty mě ale studí. Slunce dostává můj oblíbený divoce růžový nádech a já se jako vždycky otočím na Marka.

Podívám se na něj, opravdu pořádně se na něj podívám. Pod tímhle stromem – naším stromem – sedáváme snad odjakživa a on byl vždycky ten stejný Mark. Mark, se kterým se známe od našich pěti let a kterému jsem řekla, že moje mamka je mnohem hezčí než ta jeho. Jenže teď, v tuhle chvíli, mi přijde úplně jiný a já nedokážu vysvětlit proč. Ale cítím to. Ty vado, vážně to cítím. Navenek všechno vypadá jako obvykle, ale uvnitř mám pocit, že se nějaká maličká část mého já probouzí.

Vlasy mu padají do očí a kůži má hnědozlatou jako toust. Voní tak jako každé léto – směsí rozkvetlé trávy,

potu a chloru. Mlčky pozoruje slunce a jeho barevnou paletu, skoro nedutá. Otočí se na mě a usměje se, a přesně v tu chvíli ve mně cosi vzplane. Mám pocit, že se mi snad rozskočí srdce. Tohle je ono, teď nastal ten okamžik, kdy mě má políbit; kvůli tomuhle se natáčí filmy. Podívá se na mě a všechno mu dojde, stejně jako všechno došlo mně.

Každý ví, že nejlepší věk pro první pusu je dvanáct let.

Až na to, že Mark se na mě už nedívá. A navíc něco povídá; ten blbeček mluví, když bychom se měli líbat. Brebentí o nějakém horském kole, co mu táta koupí k narozeninám. „Bude to fakt paráda. Vyrazíme na single-trail...“

„Hej, Marku,“ skočím mu do řeči. Dávám mu poslední šanci napravit, co zkažil, poslední šanci vidět mě stejně, jako já vidím jeho. V duchu ho přemlouvám, aby se na mě podíval, *doopravdy* podíval. Nevšímej si komářích štípanců na nohách, fleků od kečupu na šortkách, strupů na loktech. Nechci, abys viděl holku, kterou znáš celý svůj život. Podívej se na mě. *Pořádně*.

„No?“ Dívá se na mě, ale vůbec mě nevidí. Není pochyb, že pořád myslí na to kolo a ani ho nenapadlo mě políbit. Rty má od nanuku sytě červené. Vypadá, jako by měl rtěnku.

„Vypadáš, jako bys měl rtěnku,“ prohlásím. „Vypadáš jako holka. S pěkně mizerným vkusem.“ Rozesměju se, jako by to byla ta nejtípnější věc na světě.

Mike zrudne. „Drž hubu, Annemarie,“ vyhrkne a začne si zuřivě otírat pusou.

„Celia má určitě nějaký oční stíny, co by se k tý rtěn-
ce parádně hodily,“ pokračuju. Celia je moje starší ses-
tra a nejspíš ta nejhezčí holka ve městě. Dost možná ve
státě.

Mark mě probodne pohledem. „Jen žárlíš, protože
Celia je hezčí než ty.“

Kousnu se do rtu. „Tak běž za ní a nech se od ní na-
malovat,“ odseknou. Začínají mě pálit oči. Pokaždé, když
se spolu chytíme, to končí tím, že jeden z nás uteče s plá-
čem. Většinou je to Mark, ale bojím se, že tentokrát tak
dopadnu já.

Prosím, ať se nerozbrečím.

„Ty by ses měla nechat namalovat,“ ucedí jedovatě
Mark.

„Jsi vážně ignorant, Marku, víš o tom? Naprostej trog-
lodyt. Vsadím se, že ani nevíš, co to znamená, ty igno-
rante ignorantskej.“ Troglodyt je primitivní člověk, který
žije v jeskyních. Vím to jen proto, že mi tak Celia řekla,
když jsem se pokoušela jíst hroznové víno prsty u nohou.

„No a co? Vsadím se, že ty to taky nevíš. Určitě jen
papouškuješ po mámě nebo po ségře.“

„To teda ne. Náhodou jsem mimořádně nadaná. Po
nikom nic nepapouškuju ani od nikoho neopisuju, na
rozdíl od troglodytů jako někdo.“

Vloni jsem Marka načapala, jak v autobuse opisoval
domácí úkol od Jacka Connellyho. Před kamarády před-
stíral, že o nic nejde, ale když jsem pohrozila, že ho na-
práším jeho mamce, začal fňukat jako přerostlé mimi-
no. Nejvtipnější na tom je, že Jack Connelly je největší

trouba v našem ročníku. Jestli Mark je troglodyt, tak Jack je král troglodytů.

Mark na mě chvíli vytřeštěně civí, a pak znechuceně zavrtí hlavou. „Boha jeho, Annemarie, proč to vytahuješ? Sama sis začala.“

„Jen jsem si z tebe utahovala, a kdybys nebyl takovej pařez, tak bys věděl, že kritizovat holky za to, jak vypadají, je pěkně ubohý. Je to ponižující a sexistický.“ Vytáhnu obočí až do nebes a čekám, jestli mi bude oponovat.

„Blbost. Ty mi můžeš říkat, co chceš, a já tobě nic?“ prskne Mark a znovu zavrtí hlavou „To je docela na palici.“

„Takhle to prostě je,“ trvám na svém. „A navíc ses do mě nemusel navážet kvůli Celií. Já vím, že je hezčí než já.“

Celia je ten typ holky, která když si stáhne vlasy do culíku, udělají se jí krásně ladné vlny. Je menší než já; má drobnou postavu, kterou mají kluci chuť sevřít v náručí a nepustit. Mě už do náruče nevezme ani taťka, jak jsem vysoká, natož nějaký šesták. Celia se klukům líbí; jsou přímo unešení z jejích kradmých úsměvů a sebevědomé chůze. V jednom kuse nám volají domů, což taťku pěkně štve. Mamka se jen culí a říkává, že „kluci se slétají kolem mojí Celiie, protože vědí, že je sladší než med.“ Taky bych si přála, aby se kolem mě kluci slétali.

Od čtvrté třídy se Celia každý Valentýn vrací domů s pugety karafiátů a čokoládovými srdci a aspoň jednou obří bonboniérou. Vždycky mi nechá bonbony s karamellem, i když je má taky nejradši. Já na Valentýna do-

stávám jen přáníčka, která si mezi sebou ve třídě musíme dávat povinně – takové ty valentýnky, na kterých je Scooby-Doo nebo Mickey Mouse a co je prodávají v baleních po dvaceti čtyřech kusech v papírnicích.

Mark po mně vrhne rádoby omluvný pohled – napůl úšklebek, napůl zazubení, který se snaží vydávat za upřímnou lítost. Tváří se tak pokaždé, když něco provede. Jako štěňátko, co se počuralo, ví, že udělalo něco špatného, ale určitě to někdy udělá znovu. Mark Findley se mi takhle omlouvá celý život.

„Omlouvám se, Annemarie,“ řekne.

Zamračím se na něj. „To bys teda měl.“

Se svým *upřímně lítostivým* výrazem padne na kolena. „Odpusť mi, Annemarie! Prosím, prosím, odpusť!“ žadoní, sepne ruce a na kolenou se začne pohupovat vpřed a vzad.

Blbeček.

Na Markovi mě ze všeho nejvíc rozčiluje, že se na něj nikdy nevydržím zlobit. Obvykle dokážu zůstat naštvaná na kohokoli, ale s Markem to nikdy nevyjde. Pokaždé mě totiž dokáže rozesmát.

„Zvedni se, ty komediantě.“ Abych se nerozesmála nahlas, vytrhnu ze země trs trávy a nasypu mu ho na hlavu.

Markovi ale neunikne, že se usmívám, a na tváři se mu rozhostí spokojený výraz. Pak si vyklepe stébla z vlasů a vypadá u toho jako můj pes Meeks, když ho vykoupeme. „Kde je vůbec Celia?“ zeptá se rádoby nonšalantně a mrskne sebou zpátky na zem.

Celia se mu líbí snad odjakživa. Nikdy to nepřiznal nahlas, ale ani nemusí. Ví, že to vím.

„V obchodáku s Margaret Tolliverovou. Pak u ní přespí.“ Margaret je Celiina nejlepší kamarádka, občas mě berou do obchodáku s sebou. Dneska mě ale nechaly doma.

„Aha,“ hlesne. Z toho jednoho jediného slova čiší tolik zklamání, až mě píchne u srdce. Je mi jasné, že se mu pořád líbí, jenže Celií je šestnáct a nám dvanáct, takže jeden by řekl, že Markovi dojde, že u ní nemá šanci. A nejspíš to i ví, ale pořád trochu doufá. Vedle kluků ze střední, kterým se Celia líbí, vypadá jako malý chlapeček. Hádám, že to ví taky. Ale ani to mu nebrání se za Celií plazit jako pejsek, co doufá, že mu hodí kostičku.

Chvilí mlčíme a jen pozorujeme, jak slunce mizí za horizont. Pak se Mark zvedne. „Asi bych měl vyrazit domů,“ prohodí. „Nechceš k nám na večeři? Myslím, že dneska máme špagety.“

Paní Findleyová vaří ty nejlepší špagety na světě, bez diskuze. Dělá k nim domácí omáčku a tak vůbec – pečenná rajčata, čerstvou bazalku ze zahrady, pravou italskou klobásu. Jako tajnou speciální přísadu používá med, který omáčku krásně osladí. Po špagetách paní Findleyové se můžu utlouct. Víím, že mě Mark zve jen proto, že se mi chce omluvit, a ráda bych jeho pozvání přijala, jenže místo „no jasně“ řeknu: „Ani ne, mamka mi určitě už něco připravila.“

Oba samozřejmě víme, že je to lež jako věž. Mamka vaření nesnáší a víceméně vaří, jen když je doma tatka. Ten bude ještě nejmíň týden na služební cestě v Atlan-

tě, takže k večeři budu mít přinejlepším sendvič s burákovým máslem. A to ještě jen za předpokladu, že Celia koupila chleba.

To ale Markovi ani za boha nepřiznám. Sice si dneska pochutnám maximálně na extra křupavé arašídové pomazánce, ale aspoň jsem mamku nepomluvila. Ne, že by se za to styděla, ale vím, že nemá ráda, když sousedi strkají nos do našich rodinných záležitostí. Mamka si zakládá na hrdosti; vždycky mi říká, že každá žena musí mít svou hrdost. Já sice ještě nemám úplně ženské tvary, ale hrdost mi rozhodně nechybí.

Mark pokrčí rameny. „Jdeš příští sobotu na bazénovou party u Sherilyn?“

„Jo.“ Naše kamarádka Sherilyn Talliniová každý rok těsně před začátkem školního roku pořádá bazénovou party. Dřív to byla spíš taková rodinná akce s párky v rohlíku, žbluňk a cák a dalšími hrami pro děti, kam mámy nosily jednoduché plavky a župany a ladící žabky. Teda až na Sherilyninu mamku, která zásadně chodí v titěrných bikinách, přes které si občas přehodí sarong. Ostatní mámy se usmívají a dělají, že mají paní Talliniovou rády, ale ve skutečnosti si myslí, že je „na svůj věk ještě docela zachovalá“. Nebo aspoň tohle jsem slyšela vloni říkat mamku Mairi Stevensonové.

Paní Talliniová sice chodí do solária, ale jednou jsem slyšela tatku, jak říká, že je „pořád ukrutně pěkná ženská.“ Kdyby ho mamka slyšela, nejspíš by ho zaživa stáhla z kůže, ale – naštěstí pro nás pro všechny – mamka na sousedské akce nechodí.

Vím, co si o ní ostatní máme myslet. Tvrdí, že je nafoukaná a domýšlivá. Že si o sobě myslí, že je lepší než ony. Což je pravda, opravdu si to myslí. Moje matka Grace je vysoká a krásná, až trochu nahání hrůzu; takovým tím způsobem, že působí, že to o sobě moc dobře ví a nezajímá ji, co si myslí ostatní. Má vlasy barvy pšenice, které pod slunečními paprsky hází nachové a zlatavé odlesky, a temně zelené oči. Taťka jí říká Grace Kellyová, načež mamka pokaždé nakrčí nos, protože tohle srovnání je podle ní moc konvenční, ale já vím, že ve skutečnosti se tetelí blahem. Tvrdí, že taťka není žádný kníže, a když už ji má s někým srovnávat, tak s Lauren Bacallovou.

Taťka má za to, že mamka je všechno, co má žena být: krásná, chytrá, okouzlující. Díky kráse je člověk ochotný odhlédnout i od těch horších věcí. Když na vás mamka upře svoje zelené oči, je těžké si vzpomenout, kvůli čemu se vlastně zlobíte. To je její zvláštní dar.

Žádná matka v sousedství není jako ta moje – po vystudování vysoké školy na severu měla tu drzost se vrátit celá „načuchlá městem a s frňákem nahoře, jako by byla princezna Diana.“ (Pokud vás zajímá, jak to všechno vím, tak proto, že si dospěláci myslí, že děti si nedokážou hrát a špicovat uši zároveň.) Mamka s většinou ostatních matek ve městě vyrůstala, a je na nich vidět, jakou měly škodolibou radost, když se musela vrátit domů.

Mamka čte knížky od Foucaulta, žádné románky Danielle Steelové, a místo dušeného masa s fazolemi při-

pravuje martini. Tam, kde by v kuchyni měly být kuchařky, jsou básnické sbírky, a utěrky s potiskem kačerů nebo magnety s nápisem „domove, sladký domove“ byste u nás hledali marně. Já i Celia od mamky neustále slýcháváme, že nám ostatní lidi ve městě nesahají ani po kotníky, a že jestli se po maturitě okamžitě neodstěhujeme pryč, tak nás vydědí. Mamku sice na sousedské akce jako ty u Talliniových zvou, ale ona je vždycky s díky odmítne a ostatní matky si vždycky oddychnou.

Loňská bazénová party u Sherilyn byla poprvé jiná. V první řadě se konala bez přítomnosti matek a paní Talliniová za námi přišla jen jednou, aby nám donesla oběd. Já spořádala dva kousky smaženého kuřete, ačkoli si obvykle dávám čtyři, protože ostatní holky nejedly vůbec nic. Nehráli jsme žbluňk a cák, holky na sobě měly dvoudílné plavky a opalovaly se na lehátkách a kluci se je snažili počekat vodou. Já byla jediná v jednodílných plavkách z loňska. Ostatním holkám jsem tvrdila, že bikini podle mě degradují ženy, takže hádám, že se budu muset objevit v jednodílkách i letos.

„Půjdeme k Sherilyn spolu?“ zeptá se Mark.

„Tak jo,“ odpovím.

„Fajn, tak zatím.“ Odmlčí se. „Jo a Annemarie, omlouvám se za to, co jsem řekl. Já to tak nemyslel.“

Ale myslel. Některé holky jsou prostě předurčené k tomu, aby byly hezké. A my ostatní? No, my existujeme na vnějších okrajích života. Jako můry. Můry jsou stejné jako motýli, ne? Akorát šedé. Nemůžou za to, jakou mají barvu, prostě takové jsou. Ale motýli hrají milio-

nem různých barev – žlutou a smaragdovou a azurovou. Jsou krásní. Kdo by si dovolil zabít motýla? Neznám jedinou duši, která by na ně byť vztáhla prst. Ale takovou měru plesknou novinami jako nic, a to jen proto, že není krásná. Vůbec mi to nepřipadá fér.

Pozoruju Marka, jak se šourá domů, a cítím, jak mi v krku roste knedlík. Nevěděla jsem, že láska je jako rakovina hrtanu. Těsně předtím, než zabočí za roh, mi zamává. Já mu zamávám zpátky.

Nemůžu tvrdit, že by se mi nikdy předtím žádný kluk nelíbil. Třeba vloni na příměstském táboře jsem potkala Sherwooda Browna. Přes léto bydlel u babičky a každý den jsme se na sebe culili. On a jeho kamarádi po mně a mých kamarádkách šplouchali vodu v bazénu a občas si dokonce sedal vedle mě v autobuse, když jsme jeli na celodenní výlet. Když jsem mu řekla, že se mi líbí, přiznal, že se mu taky docela líbím, ale že kdyby si někdy domů přivedl bílou holku, babi by mu dala na zadek. Doma jsem o tom řekla mamce a ta se smála, až brečela. Prohlásila, že Sherwood Brown by se měl naučit svoji babi neustupovat, jinak z něj bude navždycky malá holka. V tu chvíli jsem se rozhodla, že se s mamkou o klucích už v životě bavit nebudu.

A pak tu je samozřejmě Kyle Montgomery, nejhezčí kluk v ročníku. Všem holkám se líbí. I učitelé ho mají rádi. Pokaždé, když Kylea potkáme na chodbě, já a další holky předstíráme, že padáme do mdlob. Jednou takhle načapal mě a moji nejlepší kamarádku Elaine Kimovou, zamrkal na nás, a pak zrudl jako rajče. Kyle se nám líbí pro-

to, že u něj absolutně nemáme šanci; nikdo u něj nemá šanci. Navíc je zábava se o něm bavit. Nevím o žádné holce, která by nedala cokoli za příležitost procházet se po chodbě s Kylem Montgomerym.

Kyle je vysoký a má hezké oči. Takové ty, co vypadají, že se neustále smějí, víte, co myslím? Kyle přesně takové má a taky se hodně často usmívá. Vždycky nosí dokonale padnoucí džíny a je ten nejlepší basketbalista, jakého kdy naše škola měla. Takže jak jsem říkala, všichni Kylea zbožňují, a i já jsem z něj byla pár roků zpátky dost unešená.

Tohle je ale něco jiného, protože jde o Marka. Marka Findleyho, který ví, jakou příchut' zmrzliny mám nejradši (čokoládovou s kousky ořechů a maršmelouny) a co si dávám na pizzu (sýr navíc, ananas a žampiony); Marka, který mi v létě, když chodím naboso, tahá z pat třísky; Marka, který mi pomáhal pohřbít mého píscomila Bennyho. Marka, co seděl vedle mě, když jsem se tenkrát ve třetí třídě pozvracela v autobuse. Dokonce ani necekl, když jsem trochu pozvracela i jeho; prostě se jen otřel kapesníkem a zeptal se, jestli jsem v pohodě.

Jednou z věcí, kterou mám na Markovi nejradši, je jeho rodina. Findleyovi připomínají rodinu ze starých filmů. Paní Findleyová o Vánocích peče skořicové sušenky s domácí šlehačkou navrchu a pan Findley brával Marka, mě a Celiu bobovat do zábavního parku Clementon Park. (To bylo ještě předtím, než se Celia rozhodla, že je na zábavu moc stará.) Paní Findleyová vždycky říká, že by si přála mít dceru, jako jsem já, a že moje

mamka musí být ta nejšťastnější žena na světě, když má *dvě* tak rozkošné dcerušky. Paní Findleyová si myslí, že jsem rozkošná. Jako malá jsem si tajně přála, aby mě Findleyovi adoptovali. Teď když jsem starší, tak by mi asi stačilo, kdybych mohla být jejich opečovávanou snachou.

kapitola 2

Doma se hned zašiju u sebe v pokoji a zavolám Elaine. Elaine Kimová se sem přestěhovala vloni v prosinci. Všichni se s ní chtěli skamarádit, protože byla nová a z New York City, ona si ale vybrala mě.

„Elaine, mám novinky,“ řeknu jí.

„Co?“ zeptá se a já slyším, že má puštěnou televizi.

Na chvíli se odmlčím. „Myslím, že jsem zamilovaná... do Marka.“

„Jo, já vím,“ utrousí Elaine. Je mi jasné, že se dívá na telku a pořádně mě neposlouchá, což mě pěkně dopálí.

„Říkala jsem, že jsem zamilovaná do Marka!“ vyprsknu.

„A já říkala, že vím!“ vyjede na mě Elaine. To mám na ní nejradši.

„Jak to můžeš vědět? Kecáš. Vždyť jsem to nevěděla ani já.“

„Ale no tak, Annemarie. Jsem přece tvoje nejlepší kamarádka. Vím o tobě věci, co neví nikdo, dokonce ani ty ne.“

„Ale *jak* jsi na to přišla?“

„Protože to je naprostý klišé; samozřejmě že se ti líbí Mark. Kluk od vedle, se kterým srovnáváš všechny ostatní kluky. Byla to jen otázka času.“ Elaine si myslí, že ví všechno, a to jen proto, že má tátu psychiatra.

„Mark nebydlí vedle,“ zamumlám.

„Tak v ulici, to je jedno.“

„Dobře, fajn. Tak když se tak vyznáš, tak mi řekni, co s tím mám dělat?“

„Co s tím máš dělat?“ zopakuje. „Nevím. Co bys s tím chtěla dělat?“

„Chci, abych se mu taky líbila. Chci, aby se na mě díval stejně jako na Celi,“ přiznám, opřu se o polštář a zadívám se na strop. V rohu je obří pavučina.

„Hmm, to bude asi těžký. Celia má totiž opravdový prsa, pamatuješ?“

„Ne, zapoměla jsem, ale díky, že jsi mi to připomněla.“

Elaine usoudí, že bych si měla promluvit s mámou. Tvrdí, že na rozdíl od ostatních matek se ta moje v těchto věcech vyzná. Elaine k mojí mamce vzhlíží; nejspíš proto, že ta její se jí vůbec nepodobá. Elaine je navíc jediná kamarádka, kterou moje mamka bere, protože jednak pochází z New Yorku a jednak o ní mamka říká, že je „ranařka“. Podle mě je to ale proto, že se k ní Elaine chová jako k filmové hvězdě. Mámá má ráda,

když jsou lidi dost chytrí na to, aby poznali, že je něčím výjimečná.

Vím, že nemá cenu se s ní bavit o Markovi, protože je mi jasné, co řekne. Prohodí něco ve smyslu, že Mark je milý kluk, kterých na světě běhají tisíce, kdežto já jsem výjimečná a mám na víc. A já začnu přemýšlet nad tím, že na světě jsou možná tisíce Marků, a pak se na něj už nikdy nedokážu dívat tak jako dřív.

Elaine nic z tohohle ale neřeknu. Líbí se mi, jak Elaine k mámě vzhlíží; kéž bych to dokázala taky. Někdy k ní vzhlížím, to ano, ale je to čím dál těžší.

Je fakt, jen proto, že to úplně zazdila, když jsem jí kdysi pověděla o Sherwoodu Brownovi, ještě automaticky neznamená, že to udělá i tentokrát. Člověk nikdy neví. Občas se dočká milého překvapení. A navíc, život je tak trochu o druhých šancích, nebo ne?

Rozloučím se s Elaine po telefonu a vydám se do mámina pokoje.

Leží v posteli, nohy má položené na hedvábném polštáři, a čte si. „Nehrb se, Shug,“ řekne, aniž by odlepila oči od knihy.

Obrátím oči v sloup a posadím se na okraj postele u jejích nohou.

„Mami, kdy bude večere?“ zeptám se. Vím naprosto jistě, že nic neuvařila.

Máma překvapeně vzhledne. „Vždyť víš, že tatínek je na služební cestě a tvoje sestra dneska spí u Margaret. Žádnou večeri jsem nedělala, tak si něco najdi sama. Já hlad nemám.“